

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku W. V.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

o dalszą rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 8 stycznia 2020 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2018 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację wnioskodawczynie W. V. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

W stanie faktycznym sprawy, wnioskodawczynie (ur. 18 kwietnia 1954 r.), na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 lutego 2014 r., III AUa (...), przyznano prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy do osiągnięcia wieku emerytalnego, a więc do dnia 18 października 2014 r. W dniu 9 grudnia 2014 r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z

wypadkiem w drodze do pracy.

Orzeczeniem z dnia 30 stycznia 2015 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy w 1993 r. Komisja Lekarska ZUS rozpoznając zarzut wadliwości tego orzeczenia, w dniu 17 lutego 2015 r. ustaliła brak niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 4 marca 2015 r. odmówił wnioskodawczyni prawa do dochodzonego świadczenia w oparciu o art. 17 ust. 1 i 2 oraz art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1205 dalej „ustawa wypadkowa”) oraz art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”).

Celem wyjaśnienia istoty sporu, tj. istnienia u wnioskodawczyni niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa i ortopedy, a wobec konieczności zweryfikowania opinii tych biegłych w świetle złożoności możliwych przyczyn obecnego stanu zdrowia wnioskodawczyni, Sąd pierwszej instancji powołał drugi zespół biegłych sądowych złożony z neurologa i ortopedy, którzy po dokonaniu analizy zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej i przeprowadzeniu własnych badań przedmiotowych, stwierdzili, że wnioskodawczyni jest obecnie częściowo niezdolna do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W ocenie biegłych obecne schorzenia pozostają bez związku z przebytymi wypadkami (w drodze do pracy i przy pracy w dniu 27 kwietnia 2011 r.).

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawczyni po ustaleniu, że po dniu 31 grudnia 2014 r. nie jest ona niezdolna do pracy w związku z przebyłym wypadkiem w drodze do pracy w dniu 20 października 1993 r.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczyni, przyjmując za własne ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik wnioskodawczyni zarzucił naruszenie przepisów postępowania –

art. 378 § 1 k.p.c. poprzez „nierozpoznanie zarzutu apelacyjnego odwołującej dotyczącego błędnej oceny zebranego materiału dowodowego oraz dokonania ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiałem dowodowym, zaniechania rozważenia wniosków dowodowych odwołującej oraz brak rzeczywistej oceny błędów w ustaleniach faktycznych, których dopuścił się sąd pierwszej instancji”, art. 381 k.p.c. w związku z art. 217 § 1-3 k.p.c. poprzez „oddalenie wniosków dowodowych odwołującej zgłoszonych w apelacji i piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2018 r., mimo iż wnioski i dowody nie były spóźnione, okoliczności sporne nie zostały dostatecznie wyjaśnione, a dla ustalenia istotnych okoliczności sprawy konieczne było uzupełniające przesłuchanie biegłych, którzy sporządzili opinie w przedmiotowej sprawie, a nadto potrzeba i możliwość powołania się na te dowody powstała po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji” oraz art. 382 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez „wydanie przez sąd drugiej instancji orzeczenia wyłącznie na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (...)”.

W oparciu o przedstawione zarzuty wnioś o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona. W ocenie pełnomocnika „przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy Sąd Apelacyjny nie zrealizował właściwych dla sądu drugiej instancji funkcji rozpoznawczych i kontrolnych (...)”. „Nierozpoznanie przez sąd odwoławczy wszystkich podniesionych przez odwołującą zarzutów zakwalifikować należy jako niezrealizowanie nałożonych na sąd drugiej instancji obowiązków kontrolnych. Skutkiem niezrealizowania tej zasadniczej funkcji postępowania apelacyjnego jest wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, a w konsekwencji naruszenie konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności postępowania. Niewątpliwym jest również, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie oddalił wnioski dowodowe odwołującej zawarte w apelacji i piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2018 r., co stanowi naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest uzasadniony.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy juralnej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

W ocenie Sądu Najwyższego, powyższych wymogów nie spełnia wskazywana przez pełnomocnika wnioskodawcy oczywista zasadność skargi kasacyjnej, gdyż skarżący wprost wskazuje, że wynika ona z błędnej oceny

dowodów dokonanej przez Sądy. W tym miejscu należy przypomnieć, że skarga jest oczywiście zasadna w sytuacji, gdy sąd dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które jest poważne i oczywiste, a nie wtedy, gdy sąd dokonał oceny dowodów niezgodnej ze stanowiskiem jednej ze stron. Należy podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że od uznania sądu zależy dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych, ponadto, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystana dla strony (przykładowo wyrok SN z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11, LEX nr 1162648 oraz powołane tam orzeczenia; postanowienie SN z dnia 13 listopada 2012 r., III UK 45/12, LEX nr 1648605 oraz powołane tam orzeczenia). Ponadto brak podstaw do ponawiania lub uzupełniania dowodu z opinii biegłych, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Podobne poglądy były już wielokrotnie wyrażane w publikowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 476, wyrok z dnia 16 kwietnia 1997 r., II UKN 53/97, OSNAPiUS 1998 nr 2, poz. 51, wyrok z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 100, wyrok z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 408). W orzecznictwie podkreśla się przy tym, że dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych może być uzasadnione jedynie „w razie potrzeby”, która nie może być wynikiem wyłącznie niezadowolenia strony z niekorzystnej dla niej opinii już przeprowadzonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2017 r., I CSK 627/16, LEX nr 2333045). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony. Wystarczy, że opinia biegłych jest przekonująca dla sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., II UK 36/14, LEX nr 1548261).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.